

Ik hoop dat de context zo wat duidelijker is, maar nu genoeg bla-
blabla: hoofdstuk 1 wacht op je.

Audrey

HOOFDSTUK 1

BLIJKBAAR BEN IK NU EEN PLANTMAMA?

Ik ben klaar om uit de auto te springen. Maar eerlijk gezegd, daar was ik een halfuur geleden al klaar voor, toen ik nog moest instappen.

Het is niet dat mijn ouders me naar een enge kostschool sturen zoals in dat ene boek dat ik onlangs heb gelezen, maar heel even wil ik me inbeelden dat ze dat wel doen. Dat zou alles minder erg maken. Ik zou er niet over moeten nadenken dat ik al weken dit moment op de snelweg in mijn hoofd aan het afspelen ben. Ik zou er niet over moeten nadenken dat ik zelf mijn studierichting en universiteit gekozen heb. Ik zou er niet over moeten nadenken dat ik wilde dat ik superkrachten had, zodat ik de kikkergroene Renault Twingo voor ons nog wat trager zou kunnen laten rijden.

Mama kijkt me zijdelings aan terwijl ze de Twingo voorbijsteekt, alsof ze de donderwolk boven mijn hoofd met opzet negeert.

‘Ben je nerveus?’ vraagt mijn pluspapa vanaf de achterbank. Andy wilde daar per se zitten, want volgens hem moest ik alles goed kunnen zien tijdens mijn eerste keer in Gent. Ik zei dat ik er al meerdere keren ben geweest om mijn kamer in te richten en mijn campus te bezoeken, maar dat was volgens hem niet hetzelfde. Hij is duidelijk enthousiaster dan ik.

‘Ja, toch wel een beetje,’ krijg ik eruit.

‘Dat is iedereen,’ zegt mama met een geruststellende glimlach om haar lippen. ‘Je zult wel zien. Ze zijn allemaal net zo nerveus als jij.’

‘Inderdaad,’ stemt Andy in, ‘maar je moet vooral niet vergeten

om te genieten! Je studententijd is de beste tijd van je leven. Beloofd.'

'Jaja,' zeg ik, terwijl ik naar hem omkijk. Ik heb het zeker al tien keer gehoord vandaag. En gisteren. En eergisteren. En het hele laatste jaar van de middelbare school.

'Het is echt waar,' zegt Andy, 'geen ouders tijdens de introductieweek. Niemand die zegt wat je moet eten en wanneer je moet gaan slapen.'

'Dat vond jij dertig jaar geleden zeker wel heel leuk.'

'Jazeker.' Andy grijnst. 'Al moet ik bekennen dat ik die examens toch niet mis. De zombielook staat me niet zo goed.'

Voor het eerst vandaag verschijnt er een lach op mijn gezicht en ik draai me terug om. In tegenstelling tot mij heeft Andy wel superkrachten, hij kan iedereen op welk moment dan ook zich een beetje lichter laten voelen. Alleen is het Andy-effect maar tijdelijk, want de gedachte dat alles vanaf nu anders zal worden blijft maar door mijn hoofd spoken.

Mama slaakt een gil. 'Kijk, daar hebben we de afrit! We zijn er bijna!'

Holy shamoly, nog tien minuten en dan zijn we in Gent. Nog tien minuten en dan laten ze me helemaal alleen achter.

Is het oké om te wensen dat we nu autopech krijgen? Dan zouden we op de vluchtstrook toch zeker nog een uur of zo moeten wachten op hulp. Helaas zouden ze me dan niet naar Gent kunnen brengen, waardoor ik toch weer mee terug naar huis moet. Wat jammer (niet echt), maar dan kan ik tenminste nog in alle rust in *Pride and Prejudice* lezen met onze hond Kino op mijn schoot. Maar het universum staat niet aan mijn kant vandaag en mama's richtingaanwijzer gaat al snel naar rechts.

Als mama de motor stillet, de handrem aantrekt en haar gordel losmaakt, weet ik dat we er echt zijn. Aan de overkant in het huisgrijze gebouw zijn er zes kamers, waarvan drie hun eigen badkamer hebben. Een van die drie kamers (die op de derde verdieping met het raam rechtsboven) is de mijne.

'Kom op.' Mama geeft me een duwtje met haar schouder voordat ze uitstapt. 'We zijn er.'

Andy stapt uit en strekt zich uit. Circusclowns zouden spontaan het werk neerleggen als ze zijn grijns zagen.

'Kom, neem jij nog maar een verhuisdoos uit de kofferbak,' zegt mama terwijl ze een doos in haar armen neemt, 'dan kan Ada alle deuren openmaken.'

Als ik eindelijk de sleutel in het slot van de voordeur laat glijden, verandert er iets wezenlijks in mezelf. Ik heb eigenlijk niets om nerveus over te zijn, want ik ben aangekomen op de plek van mijn nieuwe start. Ik kan nu alle pijn en eenzaamheid van de afgelopen twee lange jaren op de middelbare school in een kluis opsluiten zodat ze er nooit meer uit kunnen. Hier, tussen al die duizenden studenten, kan ik gaan voor iets nieuws – een nieuwe ik.

'Het is gezelliger dan ik had gedacht,' zegt Andy. De doos met pasta, blikken, granola en yoghurt dreigt uit zijn armen te vallen. 'In mijn tijd bladderde de verf van de muren en rook het altijd vaag naar kots.'

Net als we naar boven willen lopen, komt er iemand van de trap gedenderd. Het roodgeverfde haar van het meisje is kort en stoer en in combinatie met de zwarte eyeliner die haar ogen omlijst, lijkt ze op een pixie. Een zeer coole, sexy pixie.

'O, hallo,' zegt ze een beetje buiten adem. 'Jij moet de nieuwe zijn.' Ze steekt haar hand uit. 'Ik ben Cece Pannecoucke, je huisgenoot. Ik zit in de kamer tegenover jou.'

'O, hey,' zeg ik aarzelend, terwijl ik haar hand schud. 'Ik ben Ada.'

'Dat weet ik,' zegt ze.

Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

'Dat hangt al aan je deur?'

'Ah, juist.' Ik kan wel door de grond zakken van schaamte. Mama heeft vorige week al een naamplaatje op mijn deur geplakt, want blijkbaar moet die schreeuwen dat ik daar nu woon. Nog voor ik kan zeggen dat ik het fijn vind om haar te leren kennen, wurmt ze zich alweer langs ons heen.

'Ik zie je wel weer, nieuwe!' zegt ze nog vlug.

'Wel, als dat geen wervelwind is, dan weet ik het ook niet meer,' zegt Andy.

Ik trek een wenkbrauw op. 'Jij kan toch op elk moment een aardrijkskundegrap maken, hè?'

We lopen kibbelend de trap op, maar het enige waaraan ik kan denken, is dat ik hoop dat niet elke interactie het komende semester zo snel voorbij zal zijn.

*_**

'Waarom heb je ook alweer een plant voor me gekocht?' vraag ik aan mama, terwijl ik argwanend het pannenkoekenplantje op mijn vensterbank zet. 'Ik denk dat mezelf water geven al een grote uitdaging zal zijn.'

'Ik heb het niet gekocht, het is een stekje van onze plant. Zo heb je ons altijd bij je.' Mama slaat haar armen om me heen en drukt een kus op mijn wang. Haar grijsbruine krulhaar kriebelt in mijn gezicht. Mijn hart vult zich met liefde en angst en enthousiasme en een vleugje paniek.

'En jij denkt dat Ada het niet zal laten doodgaan, liefje?' Andy, daarentegen, kan al beter inschatten hoeveel groene vingers ik heb. Namelijk nul.

'Tuttut,' zegt mama, terwijl ze bemoedigend in mijn schouders knijpt. 'De dood van haar cactus was een ongeluk. Ze is ondertussen al een paar jaartjes ouder en wijzer.'

'Als jij het zegt.'

Haar blik zou Andy kunnen neerschieten. 'Dank je voor je nuttige bijdrage aan dit gesprek.'

'Hij heeft wel gelijk, mama,' zeg ik.

'Wel, je hebt planten geen tweede kans meer gegeven. Dus dit is het moment. Die plant zal je kamer een beetje opfleuren en je kan ertegen praten als je ons mist.'

'Ik kan toch ook gewoon bellen?' Ik laat een van de fijne groene blaadjes tussen mijn vingers glijden. Alhoewel ik geen fan ben van de extra verantwoordelijkheid, heb ik hem stiekem al George gedoopt.

'Je weet maar nooit. Gent is toch ver,' zegt mama, alsof ik voor

jaren emigreer naar het buitenland en niet maar vijftig kilometer van huis woon, vijf dagen van de week.

'Lucas is hier ook, hè. Als er iets is, kan ik binnen vijf minuten bij hem zijn. We gaan zelfs elke woensdag samen eten.'

Ik weet wel dat mijn oudste broer het niet erg zou vinden als ik vaker bij hem langs zou gaan, maar ik wil dit semester starten zonder op hem te leunen. En trouwens, hij heeft het nu ook druk als derdejaarsstudent rechten.

Mama zucht. Ik besluit om van onderwerp te veranderen, want ik weet dat geen enkel argument haar gedachten zal sussen. Het is tenslotte haar tweede kind dat al met één voet buiten haar huis staat. 'Ik denk dat we nu alles hebben, toch?'

Andy kijkt nog even goedkeurend rond. 'Ik denk het. We hebben duizend dozen naar boven gesleurd.' (Eigenlijk twee.) 'Wat kan iemand nog meer nodig hebben? Je mama heeft zelfs je knuffelbeer ingepakt.'

'Mama, die wilde ik eigenlijk niet meenemen. De tijd van knuffelberen is voorbij, denk ik.'

Mama fronst haar wenkbrauwen. 'De tijd van knuffelberen gaat nooit voorbij. Ik heb de mijne nog steeds en soms ben ik heel erg blij dat ik Stuffie nog dicht bij me heb.'

'Ik ben jaloers op die knuffelbeer.' Andy pruilt en legt dramatisch een hand op zijn hart. 'Hij krijgt meer aandacht dan ik.'

Soms ben ik verbaasd dat Andy geen acteur is, maar een leraar aardrijkskunde. Mama grinnikt, loopt naar hem toe en omhelst hem. 'Jij bent mijn grote knuffelbeer en Stuffie is mijn kleine knuffelbeer. Is dat ook goed?'

Andy geeft mama wat volgens mij zijn meest verleidelijke grijs is. 'Hm, als ik maar alle kusjes krijg, dan wel ja.'

Mama geeft hem een knipoog. Ik weet dat ik nu misschien zou moeten zeggen dat ik moet overgeven, maar eigenlijk gaat er altijd een klein vuur in me branden als ik ze zo gelukkig zie samen. Als het universum het niet had gewild, dan hadden ze elkaar nooit ontmoet. Maar tien jaar geleden waren ze tegelijkertijd het gangpad met de koekjes aan het afstruinen voor suikerwafels in de supermarkt.

Mama vertelt maar al te graag op elk familiefeest dat ze hem maar een vreemde man vond toen hij haar aansprak (met dezelfde grijns als nu). Ik kan me voorstellen dat mama na de heftige scheiding met papa helemaal geen zin had om een nieuwe relatie te beginnen. Alleen stond Andy de week erna weer in het gangpad met de koekjes. En zo, zonder dat ze het doorhadden, begonnen ze aan hun nieuwe start.

Dat wil ik ook.

George was het laatste wat een plekje moest krijgen, dus nadat alle sporen van mama's glimlach van haar gezicht verdwenen zijn, staan we alle drie wat onwennig naar elkaar te kijken. We willen niet toegeven dat we op het punt zijn aangekomen waarop zij weer in de auto stappen en ik hier achterblijf.

Maar Andy heeft al ervaring met zijn oudere dochter, Nina, en is moediger dan mama en ik. 'Ik denk dat we maar weer eens terug moeten.'

Mama knikt, raapt zichzelf bij elkaar en slaat dan haar armen voor een tweede keer om me heen.

'Ik hou heel veel van je,' fluistert ze tegen mijn kruin.

'Ik ook van jou,' mompel ik tegen haar t-shirt, in de hoop dat er geen traanvlekken te zien zijn als ik haar loslaat.

Andy geeft me ook een stevige knuffel en fluistert in mijn oor dat ik hem meteen moet bellen als er iets is. Het maakt niet uit hoe laat, hij zal er hoe dan ook staan. 'O, maar als er een spin in je kamer zit en je niet naar binnen durft, dan moet je maar iemand anders bellen,' voegt hij er nog aan toe.

'Volgens mij ben jij de enige in ons huis die doodsbang is voor spinnen.'

'Niet waar!' zegt hij quasiverontwaardigd. 'Tristan heeft er ook last van. En je zou het niet zeggen, maar Kino ook.'

'Jaja, als ik me het goed herinner, redde Tristan je vorige week nog toen er een spin in je Crocs was gekropen en je gilte als een kleine kleuter.'

'Dat herinner ik me helemaal niet,' zegt hij, alsof hij niet heel erg goed weet dat mijn jongste broer de held in ons gezin is.

'Ik wel,' zegt mama.

'Jij staat ook nooit aan mijn kant, hè,' zegt hij lachend, terwijl hij zijn jas aandoet en mama's hand vastneemt. Hij geeft haar ongetwijfeld een bemoedigend kneepje.

Ik doe de deur voor hen open.

'Als er iets is -' begint mama.

'Dan laat ik het weten, ja.'

'Oké. We houden van je.'

'Ik ook van jullie,' zeg ik nog eens en ik blijf staan totdat hun voetstappen wegsterven op de trap en de voordeur dichtslaat. Ik loop snel weer naar binnen en kijk uit het raam. Andy geeft mama een knuffel en een kus voordat hij haar portier opentrekt. Na een paar minuten verdwijnt de auto uit de straat en dan ben ik echt helemaal alleen met George.